

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem,
ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

11. Statum purae naturae in Ecclesiam introduxerunt Pelagiani.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

non nobiscum oritur, sed agitur à nobis. Capaces enim utriusque rei non pleni nascimur, & sine virtute, ita & sine vitio procreamur. Atque ante actionem propria voluntatis id solum in homine est quod Deus condidit. Quibus verbis nihil aliud nisi naturæ puræ status quantum ad bonum ac malum morale exprimitur: sicut & in illis quibus Iulianus asserit: *Nec iustos nasci parvulos nec iniustos, quod futuri sunt actibus suis, sed tantummodo infantiam innocentie dote locupletem.* Et illis: *Homo igitur innocentia quidem plenus, sed virtutis capax nascitur: aut laudem aut reprehensionem ex proposito accedente meriturus.* Nam mortem cæteraque corporis atque animi mala, nullius peccati merito etiam parvulus perpeti, tanquam quæ naturam hominis naturaliter consequantur nulla inter Pelagianos dubitatio.

Vide lib. 2. supra latissime de sanguine.

Sed puram naturam induxisse Pelagianos ex alio capite manifestissimum est. Communis enim Doctorum Scholasticorum sententia est, statum hominis qualis nunc nascitur non aliter à puræ naturæ differre statu, quam spoliatus à nudo discrepat; nimirum vestibus hic, quas nunquam habuit caret, ille quas habuit sed amisit. Nam si tantummodo peccatum detrahas quo integritas primæ & supernaturalis institutionis amissa est, non alterius conditionis hominem in pura natura nasciturum doceat, quàm nunc re ipsa nasci videmus. Neque enim, culpa excepta, naturam nunc esse deteriorem, sive morbos, ingruentesque corpori calamitates, sive mortem ipsam spectes, sive ignorantiam, sive concupiscentiam, carnisque rebellionem adversus spiritum, quàm fuisset homo, si in puræ naturæ statu in suæ creationis

exordio fuisset institutus, integris quippe manentibus naturalibus solo supernaturali dono fuisse hominē peccando spoliatus, cujus beneficio illi defectus à natura prohibebantur: quæ alioquin erant cōfestim ex ipsis naturæ sensitivæ & rationalis principijs velut sublato obice profluxura. Tam verò Pelagiani solemniter docēt, hominē eodē profus modo quo nunc nascitur cum ignorantia, concupiscentia, mortalitate cæterisque defectibus fuisse primitus sine peccato prævio institutum. Hinc enim illi articuli, in quibus tota hæresis ista consistit, ut inquit Augustinus; *Adam mortalem factum, qui sine peccato caret sive non peccaverit mortuus esset. Quoniam peccatum Adæ ipsum solum læserit, & non genus humanum.* Et in primis ille: *Quoniam infantes nuper nati in illo statu sunt, in quo Adam fuit ante prævaricationem.* Si enim & mors & totus ille status quem in infantibus nunc videmus, ante omnem prævaricationem haud secus Adamo quàm nobis, nullo peccato ejus læsis concreatus est, profecto in ipsissimo puræ naturæ statu & nos omnes condimur & ille jam olim conditus fuit. Nimis quippe manifestum est nullum supernaturalis gratiæ donum quo natura quasi ornata elevataque nasceretur, Pelagianos in Adamo vel infantibus agnovisse. Hoc enim (Authoribus illis) non naturæ nascentis institutio, sed per baptismum renascentis renovatio, consecratio, proventus atque adoptio, ut illi loquebantur, tribuebat. *Christus enim, inquit, auget circa imaginem suam continua largitate beneficia, & quos fecerat condendo bonos facit innovando adoptandoque meliores. Ut latius in præcedentibus declararum est.*

Lib. de gestis Pelag. c. 11.

Ibid. c. 11.

Ita Tul. lib. 3. apud Aug. cont. Iul. c. 3. supra c. 5. ad c. 22. usque ad 27.

Præcursores Pelagij & Celestij, Ruffinus Præbyter, Evagrius Monachus, Palladius, Iovinianus, Priscillianus, Manichæi, Euchitæ.

CAPVT XII.

SEd explicatis hæresis Pelagianæ dogmatibus & omnibus eorum anfractibus, quantum Deus adjuvit diligenter perlustratis, exquirendum superest utrum primi Pelagius ac Celestius doctrinam illam commenti sint, an vero ex alijs antecedentium fontibus hauserint. Nam quamvis

a Lib. 4. ad eos Augustinus sapius hæresiarchas & b istius Benif. c. 8. & lib. 2. 19. imperf. f. 17. b Epist. 92. que est Conc. Mileviti adlestius existissent. Et in libro de peccato originali ipsidem dicit: Qui huiusmodi perverstitatis auctores vel perhibentur vel etiam probantur: vel certe si auctores non sunt, sed hoc ab alijs didicerunt, assertores tamen atque Doctores per quos id latius reptaret & cresceret. De peccati originali inficiatione loquitur, totius perverstitatis Pelagianæ fundamentum, cui magna illa possibilitas humanæ

libertatis ad adipiscendam perfectionem innititur. Et merito quidem an primi fontes illius erroris fuerint Augustinus dubitat. Duobus enim omnino capitibus tota doctrina Pelagiana continetur, & negatione peccati originalis, & assertione potestatis humanæ ad operandam iustitiam. Vnde duo errorum cardines: *Peccatum Adæ ipsum solum læsit & non genus humanum.* Et: *Potest homo sine peccato esse si velit.* Illud totius impietatis basis est, istud scopus; atque ita implexa sunt inter se, ut utrumvis dederis, non solum alterum, sed universæ Pelagianæ doctrinæ molem certa quadam concatenatione sequi necesse sit: ut nihil mirum sit ex uno in alterum, atque in tot coherentia sententiarum portenta Pelagium consequenter esse præcipitatum. De qua dogmatum implexione, & paulo ante, & initio libri secundi plura diximus. Quapropter si sursum lubet pergere, sors utriusque dogmatis, adeoque totius hæresis facile

In præfat.